

blive nogle Underretskredse større end hidtil, men paa den anden Side bevirker Udskillelsen af de særlige Politimesterforretninger, at Dommeren faar mere Tid til sine egentlige Dommerforretninger. Snarere kunde det befyrgtes, at Henlæggelse af de større Forbrydelser til Paadømmelse ved Landsretterne som første Instans kunde medføre nogen Forhaling, men herved maa paa den anden Side tages i Betragtning, at de fleste Straffesager, i hvilke der er Tale om højere Straf, nu for Tiden blive appellerede i alt Fald til Overretten*). Og hertil kommer saa som et Moment af særlig Betydning, at den nu kendte, ved større Forbrydelser ikke usædvanlige Appel til 3die Instans, Højesteret, af Sager, der i første Instans ere paadømte uden for Kjøbenhavn**), med den deraf uundgaaelig føl-

dem, hvori det ikke har været anvendt, samt at den førstnævnte Gruppe gennemgaaende maa antages hurtigere behandlet end Tilfælde af sidstnævnte. Paa den anden Side er i de nævnte Tal ej medregnet de mangfoldige Tilfælde, i hvilke Varetægtsfængsel er anvendt, maaske endog i meget lang Tid, men hvor Sagen derefter er sluttet, uden at der er rejst Tiltale og afsagt Dom.

*) I ovennævnte Femaar 1886—90 ere 1,722 Justitsager blevne appellerede til og endelig afgjorte ved højere Ret.

I disse Sager, hvorunder altsaa ogsaa ere indbefattede de til Højesteret appellerede, hengik der mellem første Forhør og Sagens endelige Afgørelse følgende Tidsrum:

88	varede mellem 1 og 2 Mdr.
203	— 2 og 3 —
277	— 3 og 4 —
215	— 4 og 5 —
234	— 5 og 6 —
288	— 6 og 8 —
177	— 8 og 10 —
107	— 10 og 12 —
128	— 1 og 2 Aar
5	— 2 og 3 —

Taget i noget større Træk medgik der altsaa: til ca. 17 pCt. en Tid af mellem 1 og 3 Mdr.

— 42 —	— 3 og 6 —
— 34 —	— 6 Mdr. og 1 Aar.
— 7 —	— 1 og 2 Aar
— 3 p. M.	— 2 og 3 —

**) I Femaaret 1886—90 have i alt 731 Justitsager været for Højesteret (i aarligt Gennemsnit altsaa ca. 146). Deraf have 534 (i aarligt Gennemsnit altsaa ca. 109) været paa kendte i 1ste Instans uden for Kjøbenhavn og Bornholm og saaledes gennemløbet alle 3 Instanser, og det tør formentlig forudsættes, at de i foregaaende Note nævnte længere Tidsrum for en ikke ringe Del netop skyldes dette. Den foreliggende Statistik tillader imidlertid ikke en nærmere Paavisning heraf.

gende yderligere Forhaling og Forlængelse af Varetægtsfængslet, efter Udkastet er tænkt at skulle saa godt som helt bortfalde. Efter Udkastet bliver der nemlig for Landsretssagers Vedkommende ubetinget kun Tale om 2 Instanser, medens Underretssager, for saa vidt de overhovedet ere appellable (jfr. Udkastets § 337), som Regel alene kunne indankes for Landsret og kun i Kraft af en særlig Tilladelse fra Højesteret, der er tænkt som noget ganske ekseptionelt (jfr. Udkastets § 345), yderligere kunne bringes frem for Højesteret. Denne Begrænsning af Appeladgangen maa nødvendigvis have en Begrænsning af Varetægtsfængslets Varighed til Følge. Endvidere ville de samme Omstændigheder, som oven for under 2 ere omtalte, ogsaa øve deres Virkning her. Ligesom Varetægtsfængsel nemlig overhovedet ikke maa anvendes, undtagen hvor det kan bygges paa en af de i Loven udtrykkelig nævnte Grunde, saaledes maa det heller ikke opretholdes længere, end disse Grunde vare (jfr. Udkastets § 177, 2det og 3die Stykke). Og endelig indskærpes udtrykkelig i § 177, 4de Stykke, som almindelige Regler, at Fængslingen i Sager, der forfølges af private (i Henhold til § 36), eller som ere af mindre Betydning, overhovedet altid bør ophæves, naar Retten finder, at Sagen ikke fremmes med tilbørlig Hurtighed, samt at Fængsling ligeledes altid bør ophæves, naar en Dom, hvorved kun en kortere Tids Fængselsstraf er idømt, bliver paaanket, og Fængslingens Forlængelse indtil Ankesagens Slutning vilde staa i aabenbart Misforhold til den Straf, som er eller kan ventes idømt.

ad 4. I Udkastets § 171 er dels angivet det almindelige Princip, som maa være ledende for *Varetægtsfangers Behandling*, dels optaget saadanne nærmere Regler for denne, som det er fundet ønskeligt at slaa fast i Loven, medens i øvrigt den nærmere Gennemførelse i Enkelthederne af det angivne Hovedprincip overlades til kgl. Anordning. Nogen nærmere Forklaring af de i § 171 indeholdte Regler er uforuden; kun skal fremhæves, at *ny i Forhold til det tidligere Forslags § 188* er Reglen i Nr. 2, 3die Punktum, om, at der, naar Breve fra eller til Fangen stoppes, uden Ophold bør gives henholdsvis den fængslede eller Afsenderen Underretning derom, Reglen i Nr. 3 om Varetægtsfangens Ret til at anskaffe sig Bøger, Blade, Skrivematerialier o. lign., Reglen i Nr. 4 om Kosten og Klæderne samt Reglerne i